

Ferman

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 16 Haziran 2011

Yitirdim sevdamı güller ağlasın.
Bülbüller gam ile benle çağlasın.
Denizler nehirler hüznle akıp,
Duman renkleriyle dağlar ağlasın.

Oy dağlar oy yol ver, yol ver de geçem.
Şu dünya kahrını ot gibi biçem.
Engin denizlerde yolumu seçem.
Dermansız derdime eller ağlasın.

Orada bir köy var, bana uzakta.
Sevda dedikleri acı tuzakta...
Yüreğin kadrini hiç almasak da,
Yaş olup da gelen seller ağlasın.

Zehr olan günlerim geçip gidiyor.
Bir sevda türküsü harap ediyor.
Dilimde nağmesi acı çekiyor.
Yüreğe ses olan diller ağlasın.
Hey deli yanım! Kara sevdalım.
Duymuyor hiç seni duymuyor zalım.
Çürüdü yaprağım kırıldı dalım.
Dikenini batıran, dallar ağlasın.

Matemli gecede bir baykuş öter,
Kim demiş uğursuz yürekte keder.
Göz göze gelmişiz, o benden beter.
Göz göze gelen gözler ağlasın.

Bir avuç toprağın yoluna kurban.
Açsın kucağını, derdime derman.
Başıma da bir taş, sevdama ferman.
Toprağa karışan, başlar ağlasın.